

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

CSAK AZ A TIÉD, AMIT KIHARCOLSZ!

**GÖRÖGORSZÁGBAN A NÉPI-DOLGOZÓI ÖSSZEFOGÁS
MEGMUTATTA: SZEMBE LEHET SZÁLLNI A KIZSÁKMÁNYOLÓ
HATALOMMAL. EZ A MI DOLGUNK IS!**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

VAN VÁLASZUNK!

Önző leszek, magunkról beszélek, kérem, bocsássanak meg! Rengeteg fontos dolog van a világban, s a Munkáspárt 23. kongresszusa bizonyára nem a legfontosabb.

Bár, ki tudja? A társadalom ma sok mindenben tanácstalan. Kire, mire szavazzak a következő választásokon? Már mindenkit kipróbáltunk, de egyik sem az igazi, még a Fidesz sem. De akkor ki? Ugye, ismerős a dilemma? Nem kérek az egészről, hagyok csapat-papot, külföldre menekülök saját hazám elől. Ugye, erre is láttak már sok példát? Persze, nem mindenki menekülhet, mert ahhoz is kell pénz. De mindenki nem is akar elmenni, itt akar élni, itt vár választ arra, hogy hogyan tovább?

Nos, a Munkáspártnak van válasza, új válasza, s szerintünk jó válasza. Nem a kádári időkre mutogatunk, hogy de szép is volt, de jó is volt. Az volt, de elmúlt.

Nekünk a jövő közösségi társadalmát kell megcéloznunk. Valami újat, ami jobb, mint a régi szocializmus volt, s persze jobb, egészen más, mint amiben most élünk. Nos, a most szombati kongresszus ehhez visz közelebb. Izgalmas útkeresés, jöjjenek velünk!

GAZDAGABBAK LESZÜNK

Gazdagabbak is leszünk ezen a kongresszuson. Kimondjuk azt, amit már régen gondolunk, érzünk: mi nem 1919-ben és nem is 1945-ben születünk. A mi

eszméink már ott voltak Dózsa György szavaiban, aki felkelésre szervezte a parasztokat a földesurak ellen. A hangsúly most nem a felkelésen van, hanem azon, hogy harc, küzdelem nélkül sem Dózsa György, sem, mondjuk, a mai rendvédelmi dolgozók sem érhetnek el eredményt. Más sem! Petőfi eszméje is a miénk. Szépet álmódott arról a társadalomról, ahol jogból és a javakból is mindenkinek egyaránt jut. Igen, ezt akarjuk mi is. Nem önmagunknak, mindenkinek, a dolgozóknak, az embereknek. Aztán itt van Kossuth Lajos. Mindig szerettem április 14-et. Nem csupán azért, mert ekkor van a születésnapom, hanem azért, mert Kossuth ezen a napon kiáltotta ki a Habsburgok trónfosztását, Magyarország függetlenségét. Lehet-e ennél nemesebb cél: független Magyarország? Sok mindent magunkba fogadunk történelmi múltunkból. Ezen a kongresszuson ezért leszünk gazdagabbak.

KÜLÖN-KÜLÖN NEM, EGYÜTT TALÁN IGEN

Ez most nem egy vallásos ember nyilatkozata. Nem vagyok az, de hívő igen. Hiszek abban, hogy a jövő a közösségi társadalom. Hiszem, mert tudom, hogy az, ami most van, rossz, bűnös, embertelen. Hiszem azért is, mert egyszer már kísérleteztünk egy jobb társadalommal. Hát, Istenem, nem minden jött be, nem minden sikerült, van ez így, de azért nem is volt minden rossz. Szóval hiszek ebben, de tudomásul veszem, hogy mások meg

másban hisznek. Azt pedig tudom, hogy a hit, a meggyőződés kérdéseit nem lehet erőszakkal, törvényekkel elintézni. Bár, mint tudjuk, a magát demokratikusnak kikiáltó mai rendszer a sajtószabadságot úgy értelmezi, hogy mindenki mehet a médiába, aki dicséri a tőkés rendszert, de nem mehetünk mi, akik ellenezzük, bíráljuk, harcolunk ellene. 1956-ról, 1989-ről pedig csak azt gondolhatjuk, amit ők gondolnak. Szerintük ez a demokrácia, szerintem nem.

Szóval legyünk nyitottak mások gondolataira, mások eszméi iránt! Nem mindenki akarja a tőkés rendszert megdönteni, de nagyon sok embernek van baja a kapitalizmussal. Kinek a kilakoltatással, kinek a nyugdíjkezdésmény megvonásával, kinek az afganisztáni háborúval, kinek az egyetemek értelmetlen összevonásával. Miért ne cselekedhetnének ezek az erők együtt? Miért ne mehetnének együtt, miért ne küzdhetnének együtt a tőke uralma, igazságtalansága, kizsákmányolása ellen?

Külön-külön nem megy, de együtt talán igen!

VÁLTOZZUNK A VÁLTOZÁSÉRT!

A mostani szombaton, a Munkáspárt 23. kongresszusán ezt is meghirdetjük. S magunk akarunk példát mutatni. A változáshoz nekünk is változnunk kell. Például meg kell hódítanunk az Internetet. Lenin korában még a telefonközpont elfoglalása volt a legfontosabb. Ma az Internet, a mobil kommunikáció megannyi eszköze a fontos. A legeslegfontosabb azonban az, hogy belülről fegyelmeyeztetnek, zártnak kell lennünk, de kívülről nagyon nyitottnak. A két dolog összefügg. Ha tudjuk, hogy mit akarunk, ha fegyelmeyeztetten végigvisszük szándékainkat, erősek leszünk. Ha nyitottak vagyunk, lesznek partnereink is. Menjünk a dolgozó emberek közé, a civilszervezetekbe, a szakszervezetekbe! Ne vezetni akarjuk őket, mint régen! Tegyük hasznossá magunkat számukra! Előbb kis dolgokban, majd nagyokban!

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Gyurcsány Ferenc volt miniszterelnök közölte, hogy új politikai mozgalmat alapít, ha kudarcot vall a Magyar Szocialista Párt tavalyi választási vereségét követően a párt átalakítására tett „utolsó erőfeszítés”.

Munkáspárt: Ne legyen sok kétségünk, Gyurcsány Ferenc nagy valószínűséggel megszerzi a Magyar Szocialista Pártot. A zsarolhatókat kényszeríti, a gyengéket „megveszi kilóra”. Ezt tudják a jelenlegi vezetők is, ám mivel az említett két érv pont rájuk vonatkozik, kénytelenek lesznek engedni, átállni. Az „egyszerű szocialista tagnak” pedig fontosabb, hogy gyűlölje Orbán Viktort, minthogy rájöjjön, Orbán éppen Gyurcsányék miatt olyan erős ma. Az MSZP menthetetlen, aki bármilyen reményt fűz hozzá, Gyurcsánnyal vagy nélküle, az az elmúlt húsz év önámítását folytatja. Aki elhiszi, hogy most Orbán legyőzése a legfontosabb, az Gyurcsányék országot és dolgozót kifosztó politikáját akarja elhomályosítani, és akarva-akaratlanul közreműködik annak visszahozásában. Aki Orbán és Gyurcsány közötti választásról beszél, az legfeljebb a milliárdosok közötti választásról szól. Nem kell közöttük választani! Lehetne tisztességes megoldás is.

2. Csányi Sándor, az OTP Bank elnök-vezérigazgatója a leggazdagabb magyar 155 milliárd forintos vagyonával. A százas gazdag-lista sereghajtójának is legalább 4,9 milliárdja van.

Munkáspárt: Önök szerint lehet törvényesen ennyi pénz keresni? Szerintünk nem. Mi is következik ebből?

3. Külsőleg is megújul a szervezeti átalakítással párhuzamosan az Országos Mentőszolgálat. A szervezet új logót és szlogent kap, a mentőautók sárga színűek lesznek, de megváltozik a mentődolgozók ruhája is.

Munkáspárt: Tarlóst beengedték a mentősökhöz? A fenti döntés ugyanis az értelmetlen és méregdrága utca-átnevezésdűre emlékeztet. Mert biztos, hogy éppen akkor kell százmilliókat költeni külsőségekre, amikor éhbérért dolgozik a mentős, amikor nincs elég mentőautó, s amelyik van, az is elavult? Ha a kormánzatnak van fölös pénze, azt költse fejlesztésekre, s ne látványintézkedésekre! Budapesten még talán lehet sírva nevetni is az újra-keresztelődésin, azonban itt emberéletekről van szó. Ez az intézkedés nem csak ostoba, kártékony is.

4. Nem érzi magát bűnösnek a háborús bűntett elkövetésével vádolt Képíró Sándor volt csendőr százados, akinek büntetőpere múlt csütörtökön kezdődött a Fővárosi Bíróságon. A vádirat szerint Képíró Sándor 1942. január

21. és 23. között egy Újvidéken tartott razzia során az egyik járőrsoport parancsnokaként közreműködött ártatlan civil személyek kivégezésében.

Munkáspárt: A háborús bűntettek nem évülnek el. Tény, Képíró egy 97 éves öregember. S talán pont ugyanannyi évet élhettek volna meg azok, akiket az újvidéki razzia során tömegesen a Dunába lőttek. Erre a bűnre nincs mentség, se kor, se betegség, se elmeállapot. Ha Képíró bűnös, akkor el kell ítélni. Ha kora miatt ejtik a pert, az újvidéki vérengzést legalizálják, állítják be menthető „csendőrvirtusnak”. Ugyanakkor nem hiszünk, hogy egy 97 éves öregembert ténylegesen is rács mögé kell zárni. Elítélni azonban őt, az elkövetett bűnt, a Horthy-rezsim rémtetteit muszáj. Ezzel tartozunk Újvidék áldozatainak és magunknak, sőt gyermekeinknek is. Azért, hogy ez soha többé ne fordulhasson elő.

5. A MÁV több mint 380 millió forint kártérítést követel a Mal Zrt-től a vörösiszap-katasztrófa miatt; a timföldgyár vitatja a követelést. Az ipari szerencsétlenség idején kiömlő veszélyes anyag másfél kilométeren tette használhatatlanná a fontos vasúti vonal vágányait.

Munkáspárt: Kíváncsian várjuk a per eredményét, hiszen ezúttal nem a „semmibe vehető” egyszerű károsult, hanem az állam kerül szembe a milliárdosokkal. Kiderül, hogy ki az erősebb, s kiderül az is, hogy mennyire független az annak hirdetett bíróság. Az eddigi tapasztalatok mindenesetre finoman szólva sem az igazság győzelmét ígérik...

6. A 70 év felettek kikerülhetnek a múzeumokat ingyenesen látogatók köréből.

Munkáspárt: Röviden: hülyeség. Hosszabban: aki a Nemzeti Erőforrás Minisztériumban ezt a döntést hozta, az menjen múzeumi mosdókat takarítani, félpénzért.

7. Ismét több hullámban bombázták Tripolit hétfő éjjel a NATO harci gépei.

Munkáspárt: Egy város terror-bombázása semmivel sem jobb az Al Kaida merényleteinél. A NATO már nem is leplezi, hogy nem a civileket akarja megvédeni, hanem megdönteni egy független ország vezetését. A következő célpont Szíria lehet. A nyugati média minden bizonyíték nélkül a hatalom vérengzéseiről cikkezik, hogy ürügyet találjon az agresszióra. Ez történt Afganisztánban és Irakban is. Ne higgyük el a hazugságot! Szíria egyetlen bűne, hogy független akar lenni, és nem fekszik le Izraelnek és a „fejlett” Nyugatnak.

A VÁLSÁGOT NEM A NÉP IDÉZTE ELŐ!

A Görög Kommunista Párt, a görög munkásosztály harcok üdvözlését hozta május 1-én a Városligetbe Ioannis Gkiokas. Az athéni törvényhozás kommunista képviselője, a parlament titkára a Szabadságnak adott interjújában megvilágítja a gazdasági válság igazi okait és vázolja a belőle kivezető utat is. Az Európai Unióból való kilépés létfontosságú az önrendelkezés visszanyeréséhez. A tőkés hatalmat pedig csak a népi-dolgozói szövetség űzheti el, amihez azonban a napi munkával, önfeláldozással, az esetleges kudarcok elviselésével vezet az út. A kapitalizmus legyőzhető, és le is kell győzni!

– Mindenhol azt hallani, hogy Görögország heteken belül összeomlik. Mi az igazság, mi történik Önöknél?

– A szociáldemokrata kormány megállapodott az Európai Unióval, az Európai Központi Bankkal és a Nemzetközi Valutaalappal, az ismert trojkával, hogy 110 milliárd eurós kölcsönt vegyen fel. Mire? Az általuk felvett hitelek tovább-görgetésére, egyszerűbben: hogy fedezzék a tőke a nagytőkések szükségleteit. Mi ennek az ára? A megállapodás egyebek között a bérek és a nyugdíjak csökkentését, az ágazati kollektív szerződések megszüntetését, a munkaviszonyok és a társadalombiztosítás gyökeres átalakítását és privatizációt jelent. Emellett az egészségügyi kiadások nagyarányú csökkentését, a szociális támogatások leépítését és az oktatási rendszer megcsönkítését.

– Magyarországon a sajtó azt szajkózza, hogy a görögök túlköltekeztek, most ezt az adósságot kell megfizetnie az országnak.

– Mint ahogy – gondolom – a saját gazdasági problémáikat is ezzel magyarázzák Budapesten. Esetleg kiegészítve a rossz kormányzással, a korrupcióval. Utóbbi kettő igaz is, azonban igazából a válság valódi okait akarják álcázni. Ugyanis szemszedetett hazugság, hogy az adósságok váltották ki a válságot, és hogy a rendelkezések az adósságok csökkentésére hivatottak. A magas állami adósság és a költségvetési hiány a válság következménye, és nem oka. A válság oka magában a tőkés fejlődés lényegében rejlik. Ez egy túltermelési, és nem hiányválság. Túl sok spekulatív tőke halmozódott fel, amelyet már nem lehet újra az előző profitreményében befektetni. A válság oka abban rejlik, hogy a társadalom által megtermelt gazdagság

nem jut vissza a termelőkhöz, hanem egyre kevesebb kézben, a monopóliumokéban összpontosul. Emiatt elkerülhetetlen a válságok ismétlődő kitörése a tőkés fejlődés keretein belül.

– Tehát hamis az a vélemény, hogy talán már túl vagyunk a nehezén? De legalábbis elkezdődött az adósságok törlesztése, s idővel minden rendbe jön, csak most meg kell húzni a nadrágszíjat?

– Mielőtt tovább mennénk, szögezzük le: a válságot nem a nép idézte elő, és ezért egy garast sem kellene fizetnie miatta! A kapitalizmus urai azonban a dolgozón akarják behajtani saját profitjukat, ők egy lyukat sem vesznek be a nadrágszíjukon. Ráadásul az egyre fokozódó munkáellenes támadok okai messze túlmutatnak az állami hiányok kezelésének szükségletén. A nagytőke az európai munkaerő árát akarja drasztikusan letörni! Azért, hogy megerősítsék az európai uniós monopóliumok versenyképességét, nemcsak a hagyományos vetélytársakkal szemben, mint az Egyesült Államok és Japán, hanem az újonnan feltörő tőkés gazdaságokkal, mint Kína, Oroszország, India és Brazília, ahol a munkabérek rendkívül alacsonyok. Ezt bizonyítja, hogy a munkásosztályt nemcsak a kölcsönt felvevő, hanem a hitelt adót is támadás éri. A munkáellenes rendelkezések nemcsak Görögországot, Portugáliát, Írországot, Magyarországot, hanem Németországot, Franciaországot és Angliát is érintik.

– Mit tud tenni ebben a helyzetben egy kommunista párt?

– Először is meg kell magyarázni a dolgozóknak a válság igazi okait, azt, hogy minek

és kinek köszönhetik mai problémáikat. A munkahelyek elvesztését, a csökkenő béreket, a folyamatosan szűkülő szociális ellátást. Azonban nem csak a magukat nyíltan polgárinak nevező pártok hazugságait kell megcáfolni.

– A szociáldemokratákra gondol?

– A szociáldemokraták vagy szocialisták – ahogy önöknél hívják őket – már régóta polgári pártoknak tarják magukat, nem is nagyon leplezik összefonódásukat a nagytőkével. Az ő megoldásuk az osztályok együttműködése – amely természetesen elsősorban a bérből és fizetésből élőköt követel áldozatokat –, hogy a kapitalizmus újra fejlődő stádiumba jusson. Vannak olyan pártok is, amelyek nevükben a munkást, sőt akár a kommunista szót is viselik, közben azonban az egyik legmocskosabb kompromisszumot kötik a tőkés rendszer uraival. Görögországban is van ilyen párt és Magyarországon is. Mindkettő tagja az Európai Baloldali Pártnak. Ők kizárólag a neoliberalizmust teszik felelőssé a válságért, a tőkét rossz bankira és jó iparira osztják, s ezzel lényegében felmentik a kapitalizmust. Vagy illúziókat ápolnak az Európai Unióval szemben, vagy éppen ellenkezőleg, mindenért kizárólag Brüsszelt hibáztatják.

– Az unió azért bőven van mit hibáztatni.

– Így igaz. Azonban, ha a brüsszeli bürokráciát mindenható „főgonosznak” festik le, jobbra tisztára mossák a vele együttműködő hazai tőkésosztályt, mely a legaktívabb szerepet játssza a népellenes rendelkezések kidolgozásában. A Munkáspárt május elsejei röplapja erre pontosan mutat rá. Ugyanakkor Brüsszel túldimenzionálásával elhomályosítják az EU igazi jellegét is.

Az Európai Unió ugyanis egy imperialista szervezet, ahol az államok közötti kapcsolatok szükségszerűen egyenlőtlenül alakulnak.

– *Imperialista? Nem túlzás ez?*

– Nem. A Líbia elleni olaj-agressziót ugyan Amerika provokálta ki, de ma már a gyakorlatban az Unió tagországai hajtják végre, még ha a NATO címkéje alatt is. Az EU már leplezetlenül mutatja imperialista jellegét. Jól látszik az is, hogy a tőke nemzeti jellege fennáll a munkásosztály elleni közös harc ellenére is. A versengés különösen nyíltan jelentkezik most, a válság idején. A német tőke például a görög piac totális megszerzését tűzte ki célul. S ez természetes. Ahhoz, hogy a tőke újra nekilendüljön és profitképes legyen, a tőke egy részének le kell értékelődnie, vagy teljesen meg kell semmisülnie.

– *Ami ugyanakkor a termelő erők megsemmisülését, gyárak, üzemek bezárását jelenti.*

– Pontosan. A termelőerők megsemmisülése, amellyel, hogy tömeges munkanélküliséget okoz, már közvetlenül érinti a tőke bizonyos részeit; vállalatok zárnak be, gépezetek értéktelenednek el. Ugyanakkor a versenyben győztes tőkésék alig várják, hogy az új egyensúly beálljon, hogy olcsóbb munkabérral és kevesebb vállalattal folytassák tevékenységüket. Ez az új egyensúly biztosítja számukra a válságban veszélybe került régi profitot. Éppen ezért nem szabad a munkásmozgalomnak egy, az eredményesebb adósság kezeléséről szóló vitába sodródnia, mint ahogy az opportunisták és az Európai Baloldali Párt teszik. A javaslataik elválasztják a gazdaságot a politikától, a tőkéséket kölcsönt adókra és vevőkre osztják, elkülönítik a válság okait a következményeitől. Bármilyen öltözetben is jelennek meg az EU, egy dologban teljes lesz az egyetértés: a munkásosztály és az összes tagállam dolgozói elleni barbár stratégiában, az imperialista háborúban való részvételben.

– *A Munkáspárt Ön által is említett május 1-i röplapja az EU-ból és a NATO-ból való kilépést szorgalmazza. Egyet ért ezzel?*

– Teljes mértékben. Mi, görög kommunisták úgy látjuk, hogy az EU-ból való kilépés létfontosságú a függetlenséghez, az önrendelkezés visszanyeréséhez. A cél azonban a tőkés hatalom megdöntése, az adósságokat csak a néphatalom törölheti el.

– *A néphatalom cél, de mi a felé vezető görög út?*

– A népi-dolgozói szövetség. Minden olyan erőnek az együttműködése, amely egyetért a tőke elleni harccal, aki kiáll a tőke hatalmának korlátozása mellett. A szövetség létrehozása

természetesen nem megy egyik napról a másikra. Tüntetések, sztrájkok mellett a mindennapok aprómunkája a döntő. Ki kell menni az üzemek elé, s ha a gyár őrsege elkerget, másnap is vissza kell menni. Ha a dolgozó látja, hogy tántoríthatatlanul mellette állunk, ha a saját bajaira a mi röplapjainkban találja meg a választ, idővel mellénk áll. S akkor már ő fogja elkergetni a gyár őrseit. Napról napra kell dolgozni a szakszervezetekben, társadalmi szervezetekben, hogy idővel azok felismerjék az igazságot, mellénk álljanak. Ez nehéz és fárasztó, gyakorta látványos eredmény nélküli munka. De más megoldás nincs, csak dolgozva, összefogva, az esetleges személyes ellentéteket félretéve juthatunk előre.

– *Érdemes tanulni Önöktől. De visszatérve a szövetséghez, ez valamilyen pártblokk lenne?*

– Nem. A népi-dolgozói szövetség nem egy politikai pártnak a tömörülése, hanem egy társadalmi szövetség, mely radikális és osztályelvű szervezetekre épül, de sorában részt vesznek olyan erők is, amelyek csak adott kérdésekben működnek együtt. Ugyanakkor ez nem egy időleges összefogás, hanem egy erő, amely a munkásokat és a szegény rétegeket a tőke hatalma elleni szervezett harcban egyesíti. A szövetséget a kommunista PAME szakszervezet kezdeményezte, a hívó szóra először az Összgörög Agrártömörülés, az Összgörög Kisiparosok és Egyéni Dolgozók Tömörülése válaszolt. A szövetség tovább bővült a Diákok és Hallgatók Frontjainak, valamint a Görög Nők Szövetségének részvételével.

– *A tagszervezetek megőrizték szervezeti önállóságukat?*

– Természetesen. A szövetség minden tagja folytatja saját tevékenységét, de abban a tudatban, hogy nincs egyedül, ha egy gyárat be akarnak zárni, a diákok és kisiparosok

is megmozdulnak védelmében. A szövetség ereje az üzemben, a munkahelyen dől el, ahol a tőke és a munka közötti ellentét közvetlenül van jelen. Már észlelhetőek bizonyos pozitív eredmények, mint például elbocsátottak újra felvétele, végkielégítések kifizetése, az áramszolgáltatás visszakötése olyan családoknál, amelyeknek nem telt a számlák kifizetésére. Folytatódnak a megmozdulások az utakon az útdíjak fizetése ellen, a kórházakban a vizitdíj, az orvosi vizsgálatok fizetése, valamint az iskolák és kórházak bezárása ellen. Ebben a küzdelemben fogják egyre többen felismerni a kapitalizmus történelmi korlátait. Amit adni tudott, azt már megadta.

– *Legyőzhető tehát a kapitalizmus?*

– A szocializmus az egyetlen válasz a kapitalizmus barbarizmusára. Ma a tudomány és a technika fejlődése óriási léptekkel halad, a megtermelt gazdagság hihetetlenül nagy. Ma már kevesebbet lehetne dolgozni, lehetne szabadidőnk, biztonságérzetünk, stressz nélkül lehetne élni, biztos lenne a jövő. Megvalósítható ez? Igen. A huszadik századi szocializmus bebizonyította, hogy ez nem csak álom. Nem szabad felednünk azokat a mai szemmel szinte hihetetlen társadalmi vívmányokat, amelyeket a működő szocializmus elért, ugyanakkor tanulnunk kell azokból a hibákból és útvesztőkből, amelyek ideiglenes vereséghez vezettek. Feltétlenül szükséges, hogy elemezzük és megértsük a szocializmus megdöntésének az okait. Ez fegyver az antikommunizmus elleni harcban is. Az antikommunizmust azonban nem lehet engedményekkel, önkritikával és az elvekről való lemondással legyőzni. Ellenkezőleg, mindez táplálja őt. Más jelent önkritikát tenni a dolgozók szemében, elismerni hibákat, gyengeségeket, és más a tőkével szembeni igazolódás. ■

A MUNKA TANÍTOTTA

Ioannis Gkiokas, a görög parlament 31 éves kommunista képviselőjének szavai lebilincseltek a városligeti hallgató-ságot május 1-én. Pedig a fiatalember görögül, sőt papírból beszélt. Azonban a szavaiból áradó meggyőző erő, mondatinak lendülete már a fordítás előtt magához láncolta a közönséget. „Biztos tanítják ezt nekik odahaza” – jegyezték meg az egyik munkáspárti sátorban. Nos, nem. Nem tanítják, ő tanulta. Először talán megmosolyogták, amikor diáktársai előtt kezdett el agitálni. Aztán először két, majd három-négy embert is magához tudott kötni szavaival. A piacon, a gyár előtt egy szál kézi hangosítóval tanulta meg, hogy miképp kell megszólítani az embereket.

Ez a munka, ez a tanulás ad önbizalmat és erőt.

ADY ENDRE: SZÉLL KÁLMÁN RÓL

ADY, A JÖVŐBE LÁTÓ; AVAGY A TÖRTÉNELEM ISMÉTLI ÖNMAGÁT

„Széll Kálmán úr, a magyar politikai élet Neukomja, eljátszotta immár kis játékait.

A hipnózis nehéz álmából ébredni kezd a magyar közvélemény, s a miniszterelnök úr be fogja ide s tova látni, hogy a rátóti tehéngazdálkodás elvei nem válnak be a miniszterelnöki székben.

Nem titkoljuk, hogy annak idején mi is tápláltunk reményeket a miniszterelnök úr szép ígéretei felől, de ugyancsak mi voltunk azok, kiknek nagyon hamar be kellett látnunk, hogy a Széll-éra nem egy jobb korszakot jelent, s a nagyhangú ígérek csak ígérek maradnak.

Széll Kálmán a legnagyobb mértékben nélkülözi az igazi államférfi tulajdonait.

Ő, aki büszkén hirdette magát a Deák Ferenc elvei letéteményesének, éppen olyan messze esett a minden hibája dacára is tiszteletreméltó Deák Ferentől, akár a korrupció atyamestere, Tisza Kálmán vagy a korlátolt eszű volt főispán-miniszterelnök.

Deák Ferencben is erős volt a megalkuvási készség, de ellensúlyozta erős magyar egyénisége s a politikai morál iránti érzéke.

Széll Kálmán paktummal került a miniszterelnöki székbe, beválatlan ígérekkel vezette félre a közvéleményt, egyéni érdekek kielégítésével némította el az ellenőrzés kritikáját, s ami a politikai morált illeti, a Széll Kálmán eddigi kormányelnöksége nem nagyon igazolta híres teóriáját a politikai becsületről.

SZÉLL ÉS TARLÓS: HASONLÓ KALIBER

Példa nélkül való az az eset, hogy egy miniszterelnök ennyi ideig sütkérezzék a népszerűség fényében, anélkül, hogy erre legkevesbé is méltónak mutatta volna magát.

Pártja megnövekedett a húsfaszék varázsától, a diadalmas ellenzék pedig paktumba göngyölte a győzelmi pálmát, s hódolattal tette le a miniszterelnök úr lábai elé. Tulajdonképpen ellenzék sincs, mióta Széll úr hinti a port a magyar politikusok szemébe.

Az ő dicsőségét zengi a magyar sajtó is – alig néhány független lap kivételével.

A nemzeti jogok Türtaioszai ma már csak ódákat írnak. Vészi József

mandátumot kapott, Ugron Gábort egyhangúlag választották meg Sz.-Somlyón.

Csak nem lehet kívánni Bartha Miklós úrtól, hogy a szeretett barátnak adott elégtétel után is ellenzéki maradjon?

S ilyenformán nyert magának nagyon sok barátot Széll Kálmán úr. Ezek után ígérhetett, bolondíthatott tovább.

Minden ígéretét vívmánynak vették, s minden megalkuvását államférfiúi bölcsességnek.

Az ő miniszterelnöksége alatt nyugodtan verheték arcon a magyart, avathatták fel nagy ünnepséggel a Hentzi-szobrot.

Máskor az egész magyar sajtó egyként tiltakozott volna e galád merénylet ellen, most alig egy-két magyar lap emelte fel szavát.

És mégis a Hentzi-ünnep leplezte le a maga valóságában Széll Kálmánt. Most már kezd látni a magyar közvélemény.

Széll Kálmán kormánya alatt ‚törvény, jog és igazság’ nevet nyertek a megalkuvás s a nemzeti becsület sárbatiprása.

Itt az ideje leszámolni e politikai szédelgással s ennek fő alakjával, a rátóti államférfival.

Sem jogcíme, sem képessége nincs a magyar politika vezetésére, s rövid uralma csak megerősítette a politikai vásár piacát.

Ha pedig a nép képviselői elfelejtik kötelességüket, megmozdul maga a nemzet, s oda juttatja Széll Kálmánt, ahová való: a rátóti tehéngazdaságba.”

(Ady Endre, Debreczen,
1899. augusztus 14.)

BOLOND LYUKBÓL...

Mint Ady is megírta, Széll Kálmán nem volt hazánk legnagyobb politikusa. Sőt. Ettől függetlenül elneveztek róla egy teret, anno, valószínűleg jobb ötlet híján.

Ma Tarlós István fokozza azt, amire pestiesen azt mondják: „Ne tetézd..!”

A Moszkva tér mindenki által ismert, naponta használt tömegközlekedési csomópont.

Még a rendszerváltáskor sem jutott eszébe senkinek, hogy átnevezzék. Hagyjuk most, hogy „volt jobb dolguk”...

Tarlós úrnak nagyon komoly traumái lehetnek a keresztelőket illetően. Mert bizonyosan rosszat tesz névcsereivel az éledező orosz-magyar kapcsolatoknak, de a Roosevelttér átnevezésével se szerez jó pontot amerikai barátainál.

Amit tesz, értelmetlen, logikátlan, de legalább jó sokba kerül. Nem pazaroltak még eleget a négyes metróra, a Margit híd felújítására, neki most új utcánév-táblák kellene, amik persze az összes érintett busz-, villamos-, metró- és trolibusz-megállóban is új menetrend-kiírásokat generálnak.

Kik hagyták ezt jóvá?

A GYŐZELEM NAPJÁRA EMLÉKEZTEK

Az orosz és ukrán katonai attasék és konzulátusok képviselői immár hagyományosan koszorúznak a Győzelem Napján a Szovjet Hősök Temetőjében, Kecskeméten. A rendszerváltás óta ez volt az első év, hogy megemlékezésükre a helyi munkáspártiakat is meghívták.

A helyi aktivisták eddig is megtartották a temetőben megemlékezésüket, de egyedül, egy-egy szál virággal tisztelegtek. Most az orosz konzulátus képviselője díszszalaggal köszöntötte az aktivistákat, akik a szimpátiát jelképező szalagot büszkén és méltósággal tisztelegve tűzték ki mellükre.

Kecskemét alpolgármestere, Mák Kornél emlékező beszédet mondott, amelyben nagy tisztelettel szólt a hősekről, akik életüket adták hazánk, és benne Kecskemét népének fasizmus alóli felszabadításáért. „Vérük a mi földünket öntözte, hamvaik itt porladnak a mi földünkben. Rájuk emlékezni számunkra is megtiszteltetés” – mondta. ■

MUNKÁSPÁRTI KOSZORÚ A SZOVJET EMLÉKMŰNÉL

Május 8-án Benyovszky Gábor, a Központi Bizottság tagja és Erdős István régióelnök a Győzelem Napja alkalmából koszorúzott a szovjet hősi emlékműnél. A Munkáspárt képviselői a MEASZ megemlékezésén vettek részt.

KÍNA: SOSEM FELEJTJÜK EL A MAGYAR SEGÍTSÉGET

„Az igaz barát a bajban ismerszik meg. Amikor Kínának nehézségei voltak, Magyarország segítséget ajánlott” – idézte fel Gao Jian, a Kínai Népköztársaság budapesti nagykövete Thürmer Gyulával és a Szabadság szerkesztőjével való találkozásán. „Például az 1950-es, 60-as években magyar geológusok működtek közre a Daqingi olajmező felfedezésében. Ebben az időszakban Kína energiahíánnyal küszködött. Mi Kínában sosem felejtjük el azokat, akik segítettek nekünk, s mindig barátainknak fogjuk tartani, akikben megbízunk. Mindig emlékezni fogunk rá és hálásak leszünk, hogy Magyarország az elsők között létesített diplomáciai kapcsolatot a Kínai Népköztársasággal” – hangsúlyozta a kínai diplomata. „Ma erősítenünk kell kétoldali kapcsolatainkat a kultúra, gazdaság és más területeken. A kormányok, pártok közötti kapcsolat nagyon fontos, ahogy az emberek közötti kapcsolat is. A kínai emberek mindig rokonszenvvel viseltetnek a magyarok iránt. Petőfi Sándor nevét mindenki ismeri Kínában. Tudjuk, hogy ő a szabadságért harcolt és csodáljuk a személyiségét” – mondta a nagykövet.

A BALOLDALI FRONT MEGTARTOTTA XII. KONGRESSZUSÁT. A FRONT ÚJ VEZETŐI: BERÉNYI IMRE, CSEH MIKLÓS (ELNÖK), JUHÁSZ NORBERT (ETIKAI BIZTOS) ÉS KOVÁCS BALÁZS. A BALOLDALI FRONT, MINT RADIKÁLIS IFJÚSÁGI SZERVEZET FOLYTATJA KÜZDELMÉT A KÖZÖSSÉGI TÁRSADALOMÉRT, HARCOL A KAPITALIZMUS ÉS A FASIZMUS ELLEN.

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

Az Aranycsapatot az 1950-es évek születték. Persze, ebben nem merülnek ki az ötvenes évek, de azért tény, hogy az elmúlt húsz év nem hozott Aranycsapatot. A magyar történelemnek aligha van kiátkozottabb korszaka, mint az 1948-56 közötti nyolc év. Manapság kiátkozzák a hatalomra jutott polgári erők, az MSZP is, a Fidesz is.

A lényeg, a hangsúlyokat leszámítva ugyanaz: mondjuk azt, hogy minden, amit 1956-ig történt, rossz, sőt bűnös volt. Ez ugyanis igazolja, legitímálja Nagy Imre, Maléter Pál, Pongrácz Gergely 1956-os cselekedeteit, Antall József privatizációit, csak úgy, mint az MSZP-s kormányok országrombolását.

A „PÁRT ÖKLE” – MÍTOSZOK ÉS VALÓSÁG

A magyar kommunisták, híressé vált mártírok és mindennapi hősök ezrei negyedszázadon át küzdöttek a hatalomért. Nem is magáért a hatalomért, hanem a lehetőségért, hogy bizonyítsák: képesek a tőkés rendszernél jobb, új világot építeni.

FUCHÉTÓL PÉTER GÁBORIG

A tőkés média és történelemtudomány semmi jót nem mond az 1950-es évek szocialista rendszeréről, de az általános támadó magatartásán belül is különös dühvel veti rá magát a szocialista állam egyik intézményére, az Államvédelmi Hatóságra (ÁVH). Nem véletlen! A szocialista állam minden szervezete küzd a tőkés ellen, de az ÁVH-t speciálisan ezért hozzák létre, első formájában még 1945-ben.

„Az Államvédelmi Hatóság a proletárdiktatúra védelmének és megszilárdításának egyik legfontosabb szerve” - mondja az MDP Titkárságának 1950. februári határozata. Majd így folytatódik: „Feladata, hogy harcoljon a munkásosztály hatalmának ellenségeivel szemben.” Ennél világosabban nem lehet fogalmazni.

Az államvédelem nem a szocializmus sajátossága. A politikai rendőrség fogalmát már Napóleon rendőrminisztere is ismerte, és tette a napóleoni állam hatékony intézményévé. Minden rendszer, minden állam védi önmagát, társadalmi rendszerét. Ennek érdekében minden állam rendelkezik olyan szervezettel, amely belső ellenfelei ellen harcol. Ez a belső elhárítás, politikai rendőrség, alkotmányvédelem, koroktól és emberektől függően. Továbbá van olyan szervezet, amely a külföldi hatalmak kémei, hírszerzői ellen

küzd, azaz a kémelhárítás. Minden állam érdeklődik más államok titkai iránt, ezért működnek a hírszerző szolgálatok.

Nem kivétel a jelenlegi tőkés Magyarország sem, amely az 1995-ös törvényben döntött arról, hogy „alkotmányos rendjének védelmében” nemzetbiztonsági szolgálatokat működtet. Ezen belül tevékenykedik az Alkotmányvédő Hivatal, amely „felderíti és elhárítja a Magyar Köztársaság alkotmányos rendjének törvénytelen eszközökkel történő megváltoztatására vagy megzavarására irányuló leplezett törekvéseket”.

AVH ÜNNEPSÉG

KI IRÁNYÍTTA A TITKOSSZOLGÁLATOKAT?

Az ÁVH tehát nem valamiféle szocialista torzszülemény, hanem az állam egyik szerve. Az ÁVH-nak azonban vannak sajátosságai, amelyek döntően a kor következményei. Az egyik ilyen sajátossága az állam és a kormányzó párt viszonyában van. A tőkésosztály sok évszázad alatt megtanulta, hogy a titkosszolgálatokat álcázni kell, el kell rejteni az emberek elől. Azt a látszatot kell kelteni, mintha az a rend mindentől független öre lenne.

Magyarországon például a nemzetbiztonsági szolgálatokat korábban egy miniszter felügyelte. Ma a belső elhárítást a belügyminiszter, a hírszerzést a külügyminiszter ellenőrzi. Látszólag pártokról szó sincs. Senki sem gondolkozik el azon, hogy a kormány élén egy párt politikusai állnak. A szolgálatok vezetőit is pártpolitikusokból álló testületek nevezik ki olyanokból, akikben az adott párt megbízik.

A szocialista rendszer nem ilyen volt. Nyíltan vállalta, hogy „az ÁVH az MDP Központi Vezetőségének az államapparátusban működő szerve”. Az ÁVH-t tehát a párt bevallotta és közvetlenül irányította.

Az ÁVH sajátossága az is, hogy egy intézményben egyesít minden titkosszolgálati funkciót. Itt van a belső ellenfelek tevékenységének elhárítása, de itt van a kémelhárítás, a szabotázs-elhárítás is. Itt ellenőrzik a külföldieket is. A polgári államok zömében, így a mai Magyarországon

is, ezeket a feladatokat külön szerv végzi, amelynek nincs köze, mondjuk, a hírszerzéshez.

Az ÁVH sajátossága az is, hogy 1950-től ide tartozik a határok őrzése is, amely korábban katonai feladat. Erre sincs örök szabály. Ma Magyarországon a határőrizet a rendőrség feladata.

Sajátos elemként működik 1952-től a Belső Karhatalom is, a kék parolinos katonák, akiken 1956-ban sokan töltik ki boszszújukat. Tegyük hozzá: igazságtalanul! Nem ők tehetnek sem a rendszer előnyéről, sem bűneiről. A Belső Karhatalom

nem más, mint egy fegyelmezett, katonai alapú állandó rendfenntartó szerv. A Horthy-rendszerben hasonló funkciót töltött be a csendőrség, manapság a Készenléti Rendőrséget lehetne hasonló intézményként említeni. Az 1950-es években a karhatalom katonáit sorozzák, 3 évet kell szolgálniuk. 1956-ban sokan halnak hősi halált a munkás-paraszthatalom védelmében.

Az ÁVH része a külső hírszerzés is. Ez akkoriban új szervezet, minden tapasztalat nélkül. Ennek élére kerül páratlanul fiatalon, 26 évesen Farkas Vladimír alezredes, a kor hadügyminiszterének fia. Mindketten éveket ülnek majd 1956 után börtönben.

Az ÁVH nagy szervezet. Különböző időszakokban más-más létszámmal működik. 1949-ben 8700 munkatársa van, 1953-ban 5000 ezer. Ehhez jön hozzá a 15 ezer határőr és mintegy hétezer karhatalmista.

AMIRE NINC S MENTSÉG

Farkas Vladimír „Nincs mentés” címen írja majd meg emlékiratait 1990-ben az ÁVH-s évekről. Ebben igaza van. Van, amire nincs mentés. Nincs mentés a szocialista rendszer torzulásaira, amelyek az 1950-es években bekövetkeznek. Ilyenek a törvénytelen perek, az indokolatlan erőszak, és ilyen az ÁVH jogsértő felhasználása is.

A mai Munkáspárt új programjának tézisei erről a következőket mondják: „Sok oka van annak, hogy ilyen helyzet jöhessen létre 1948-56 között. Nem vitatható, hogy szükség van a hatalom bizonyos koncentrációjára, hiszen, sose feledjük, ez a hidegháború, a nemzetközi és a hazai osztályharc legkeményebb időszaka. Másrészt, Rákosi és vezetőtársai előszeretettel másolják azt, amit láttak a Szovjetunióban. A felelősséget nem lehet a szovjetekre kenni, de tény, hogy akkor csak ez a tapasztalat állt rendelkezésre. Harmadrészt, és ez nagyon fontos: ekkoriban még túl fiatalok a szocializmus politikai intézményei. Három-négy év után nem lehet elvárni, hogy egy elvileg is új gépezet jól működjön. Mindebből következik két dolog: a személyi kultusz, a politikai intézmények torzulása nem a szocializmus, mint rendszer következménye. Másrészt, ami megtörtént a szocializmus kezdeti szakaszában, az – éppen a tapasztalatok birtokában – elkerülhető a jövőben, egy új szocialista társadalom megteremtésekor.”

ÁVH-S KATONÁKAT LINCSELNEK 1956-BAN

AZ ÁVH UTÓÉLETE

1953 elején leváltják és elítélik Péter Gábor, az ÁVH vezetőjét. Piros László altábornagy lesz a megbízott vezető. Mindössze 36 éves, vele belügyminiszterként később még találkozunk. 1956 októberében bizonytalankodásának jelentős szerepe van abban, hogy az események elfajulnak. A kádári időszakban majd a Szegedi Szalámigyár igazgatójaként tesz hírnévre szert.

Sztálin halála után tovább folytatódnak a változások. 1953. júniusában az MDP Központi Vezetősége határozatot hoz az ÁVH megszüntetéséről. Feladatait a Belügyminisztérium veszi át. Ezt követően a belügynek van a hírszerzés, a kémelhárítás, a katonai elhárítás, alárendelve a határőrség, a belső karhatalom. A BM vezetésére Gerő Ernő kap megbízást.

1962-ben az MSZMP KB Politikai Bizottságának határozata nyomán alakítják ki a Belügyminisztériumban a magyar állambiztonsági szervezetnek azt a formáját, mely kisebb-nagyobb módosításokkal egészen a rendszerváltozásig

működik. Újra együtt vannak a titkosszolgálati funkciók, de már nem kapnak helyet az ÁVH egykori vezető munkatársai.

1989-ben a tőkés rendszerváltás egyik fő iránya az állambiztonsági szervek lejárata, amely még ma is folyik. Gondoljunk csak az ügynök-ügyekre! 1989 végére az állambiztonsági szerveket elbizonytalanítják, vezetésüket meggyengítik, egy részük, köztük a belügy egyes vezetői nyíltan a tőkés erők oldalára állnak. A szocialista hatalom védelem nélkül marad.

Az 1990. évi X. törvény az állambiztonsági feladatokat a Belügyminisztérium helyett az újonnan felállítandó nemzetbiztonsági szolgálatokra ruházza. Ezzel a BM korábbi III/III (Belső Reakció Elhárító) csoportfőnöksége jogutód nélkül megszűnik, a III. Főcsoportfőnökség egyéb feladatait pedig a későbbiekben létrehozott Információs Hivatal, Nemzetbiztonsági Hivatal, Katonai Felderítő Hivatal, Katonai Biztonsági Hivatal és a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat veszi át. Ezek már a tőkés rend intézményei – a tőkés rend védelmében. ■

NE FELEJTSÜK EL!

1. Minden állam rendelkezik titkosszolgálatokkal.
2. Az ÁVH a munkás-paraszthatalom védelmének szerve volt.
3. Az ÁVH-ban bekövetkezett torzulások nem a szocialista rendszer velejárói, a kor vezetőinek hibájából történtek meg.

KIT SZOLGÁL A KÖZSZOLGÁLATI MÉDIA?

Felvonulás helyett a sors tv elé száműzött május elsején. Böven volt módom figyelni, tanulmányozni, mit is ért a közmédiám „kiegyensúlyozottságon”. Nem bizonyult a válasz: egyszerűen semmit.

Már pénteken leterhelték az egyszerű ember ingerküszöbét Katalin hercegnő csodás ruhakölteményével – s persze annak csillagászati árával. A hazai média órákat csüngött a londoni látványosságon. Persze, ha mindenki erre figyel, már meg sem kell kérdezni az utca emberét: akarsz-e többet dolgozni semmiért, akarsz-e még nagyobb bizonytalanságot a nehezen megszerzett munkahelyeden, netalántán akarsz-e kevesebb szabadságra menni a családod rovására..?

De még a királyi felhajtás sem volt elég, a tőke ismét megmutatta, hogyan gyakorol hatalmat. Érzelmeken, hitelen, meggyőződéseken és mindeneken keresztül, ami manipulációra alkalmas. Történetesen május

elseje vasárnap volt. A nemzetközi munkásmozgalom ünnepén ilyenkor világszerte milliók mennek az utcára. A külföldi hírszolgálatok tudósításaiban ez sok helyen korrekten meg is jelent.

Nálunk – a Munka Ünnepe helyett – május elseje alkalmából kizárólag II. János Pál boldoggá avatását hozták, a közmédiák, jutalomból. Ne maradjon a nép látványosság nélkül...

Mindehhez szolgálai módon asszisztált a magyar média. A hazai ünnepekről, dolgozók megszólalásairól csak pillanatok kerültek a képernyőre. Gaskó és az LMP rendezvénye – mely létszámában a tucatot se érte el – láthatóvá vált. Az, hogy a Munkáspárt felvonult, az, hogy a párt elnöke élesen bírálta a nemzetközi és a hazai tőke rémtetteit, nos, az számukra „nem hír”. A TV-stáboknak a Városligetben néhány száz métert kellett volna arrébb cipelni a kamerát.

Valószínűleg nem a megoldás, az akarat hiányzott.

A közmédiában London közelebb van, mint a Liget két sarka...

HAJDU JÓZSEF

TOLERANCIA ALAPFOKON

Ismét kiderült: a pénz fontosabb, mint az állampolgárok érdekei. Jelen esetben diákok, tanárok, szülők válhatnak kárvallottjaivá a Fidesz-KDNP uralkodásának.

Mi is történt? Tavaly szeptemberben létrejött egy törvénymódosítás – persze a KDNP javaslatára – melynek hatására az önkormányzatok minden különös nehézség nélkül átadhatják a területükön üzemelő iskolákat az egyháznak.

Jó is ez az önkormányzatnak, mert nem kell több pénzt költenie az iskolára. Jó lehetne ez a diákoknak, tanároknak és szülőknek is, hiszen nem kellene attól tartaniuk, hogy csődbe megy az intézmény a fejük felett.

De az vajon kinek jó, hogy az egyházi iskolába felvételt kérő szülőknek és pedagógusoknak olyan kérdésekre kell válaszolniuk, mint „Keresztelés helye és ideje?” „Vállalják-e a gyermekkel való hitéleti együttműködést?” Sőt, szándéknyilatkozatot kell aláírniuk, hogy otthonukban is példát mutatnak a keresztény életre...

A keresztény erkölcsök dicséretesek és tiszteletre méltóak. De miért kell gyermekeket iskolaváltásra kötelezni, ha családjuk muszlim, buddhista, netán ateista?

Hová megyünk?! Egy nemzetiségekben és kultúrákban sokszínű társadalomban, mint a miénk, elindulunk azon az úton, hogy másodrendű állampolgár lesz az, aki nem vallja magát kereszténynek?! Felháborító!

Igen, István király keresztény államot hirdetett, de mondott mást is. Konkrétan a vendégek és jövedények

befogadásáról és gyámolításáról, akik gazdagítják ismereteikkel az országot. Mára már ráadásul nem is vendégekről vagy jövedényekről beszélünk, hanem saját honfitársainkról, akik hosszabb-rövidebb ideje velünk élnek.

KDNP. Keresztény. Demokrata. Néppárt. Nos, az iskolából vallási okokból gyermekeket száműzni nem éppen a keresztényi tolerancia jele. Demokratának sem mondhatni, hiszen hazánkban még mindig vallásszabadság van, elvileg garantált a felekezeti egyenjogúság. A népnek pedig végképp nem jó, ha gyermekeiket iskolaváltásra kell kötelezniük pusztán azért, mert más a világnézetük.

Lehetne ezt kulturáltan is kezelni. Még akkor is, ha embertelen tény, hogy nem a gyerek, hanem a pénz a legfőbb motiváció. Legyen, adhassa oda az önkormányzat az iskolát az egyháznak. De miért nem elegendő annyi, hogy a szülő beleegyezik abba, hogy gyermeke hetente egyszer-kétszer részt vesz hittanon? Ahhoz nem kell más vallásra térni, az általános műveltséget is fejleszti. Tudjuk, az egyházi iskolákban bizonyos szabályok szigorúbbak, mint a világiakban. Ez sem ártana nagyon a nebulóknak. Talán elmaradnának a tanárverések...

De nem, ezt sem tudják kulturáltan kezelni. Akinél a hatalom, az dönt. Akinél a pénz, az diktál. A többségnek joga van befogni...

CSEH KATALIN

KORUNK HŐSE: „OBAMA” BIN LADEN

Szögezzük le: a Munkáspárt kommunista párt. Ismerjük a forradalmakat, ismerjük a fegyveres harcot. Történelmünkben léteznek ezek a fogalmak.

De nem ismerünk olyat, hogy egy meleg irodából, TV-n, Interneten és műholdon keresztül leadott közvetítés során, a fotelben üldögélve adunk utasítást arra, hogy állig felfegyverzett, a legmagasabb technikával felszerelt, golyóálló mellénybe bújtatott gyilkosokat irányítsunk fegyvertelen emberek szándékos lemészárlására, és mindezt egy idegen ország területén végrehajtva!

Ezt el kell ítélnünk! El kell ítélnie mindenkinek! Ez a megbélyegzés független attól, hogy a gyilkosok vagy az áldozatok milyen nemzetiségűek voltak, jobb- vagy baloldali politikát folytattak, ateisták, muzulmánok, vagy keresztények lettek volna.

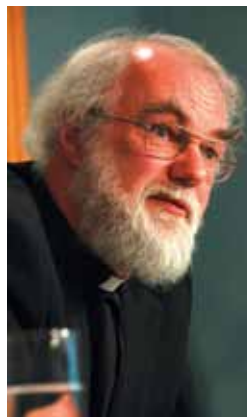
Az alattomos gyilkolás – bárminek nevezzük – alattomos gyilkosság marad. Ezt az öldöklést meg kell állítani! A terror további terrort szül. Nemhogy vége nem lesz, hanem tovább fokozódik!

Dátumtól függetlenül, lehet akár szeptember 11-e, vagy akár május elseje is. Állítsuk meg!

BENYOVSZKY GÁBOR

CASTRO: VISSZATASZÍTÓ GYILKOSSÁG

CANTERBURY ÉRSEKE: ROSSZ ÍZŰ TÖRTÉNET...

Rowan Williams, az anglikán világegyház legfőbb vallási méltósága szerint egy fegyvertelen ember megölése „mindig nagyon rossz érzetet kelt, mivel ilyen esetben nem tűnik úgy, hogy igazságtétel történt”. Canterbury érseke úgy látja, hogy háborús bűnösök esetében különösen fontos, hogy „jól felismerhető” legyen az igazságtétel megtörténte.

Fidel Castro volt kubai elnök visszataszítónak nevezte a terroristavezér meggyilkolásának módját, amely szerinte csak szítja a gyűlölet és a bosszú érzését. A kubai forradalom atyja úgy gondolja: a kezdeti örömmámor után az amerikaiak is rá fognak jönni, hogy az abbotábádi vérengzés nem szolgálja biztonságukat. „Mindegy, mit tett bin Laden, egy fegyvertelen emberi lény meggyilkolása családja körében aljasság” – tette hozzá Castro.

A GYŐZELEM NAPJA MOSZKVÁBAN ÉS KIJEVBEN

INGYENES JOGSEGÉLY! Honlapunkon: www.munkaspart.hu;

A Munkáspárt tagjai részére személyesen: minden pénteken 11-13 óráig a Baross utcai központban (IV. emelet 414.)

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felölős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: 334-1509; telefax: 313-5423.

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél előfizethető, havi 1000 forintért.